

עד כלות הרשימה

בני זוג טובים בלערוך דאטת חשבונות מדוקדקת, במיוחד של כל הדברים המעצבנים באהוביהם * וגם: איך מצאתי את עצמי במפתיע שר ומנגן את "רוזה רוזה" של לא אחר מאשר יהורם גאון

היא אוהבת רק רוזה חזק

לפעמים החיים מטלטלים אותך מקיצוניות אחת לשנייה. ואחרי שהגעת לאיזו פסגה מרוממת נפש וכולם מוחאים לך כפיים, אתה חוזר למציאות ויורד עם השקית המטפטפת של הזבל וחתול קופץ עליך. השבוע הופענו בקונצרט מיוחד עם התזמורת הפילהרמונית בהיכל התרבות. זה היה מכובד ומרגש, והתחושה של התזמורת הגדולה שמנגנת מול אולם מלא את שיריך וכלי הקשת והנשיפה עוטפים אותך מכל הכיוונים, היא של אירוע יחיד ומיוחד. אבל לפני שאני עף על עצמי, אני מחויב בסיפור לא פחות מרומם נפש אבל קצת פחות זוהר. בתי החיילת הודיעה שבמסגרת הקורס שהיא עוברת בצה"ל, הם נוסעים לשמח קשישים בבית אבות קטן ביהוד. הגברת הרא" שונה חקרה אותה מה בדיוק מתוכנן במפגש, והקטנה ענתה שבין השאר הם מתכוונים לשיר איתם שירים. "ומי מלווה אתכם בשירה?" שאלה רעייתי. "אף אחד", ענתה הקטנה, "נשיר ככה". "אז אולי תבקשי מאבא שיבוא עם הקלידים שלו וילווה אתכם?" ענתה הגברת בלי להתייעץ איתי. "רק אם יש לו זמן, כמובן". וכך, אחרי שהילדה ביקשה יפה ממני ומהמפקדים שלה, מצאתי את עצמי, יומיים אחרי ההופעה עם הפי" להרמונית מול 2,000 אנשים, מעמיס קלידים ומגבר לבגאז, וכמו מרדיך תיירים מטעם עצמו מתייצב בבית האבות הנ"ל כמלווה של שירה בציבור.

המקום היה עמוס חיילים וקשישים, ואני תהיתי מי בדיוק מנהל את האירוע ואיך אני מקדם את העלילה לכדי אחר צהריים שבו משמחים קשישים בשירה בציבור. הבנתי שיש פה אתגר משולש: אני צריך למצוא שירים שאני מכיר ומסוגל לנגן, שהקשישים ישמחו לשיר, ושגם החיילים בני ה-18 שהו'אנר המוויקלי האהוב עליהם הוא טיקטוק, יכירו. משימה לא פשוטה בהתחשב בפער גילים של 70 שנה שבקצב של היום מרגיש כמו 700. הקשישים רקדו בשנות ה-50 טוויסט ושרו את "אבאל'ה בוא ללונה פארק" של ישראל יצחקי ובעיני החיילים האלה אפילו סטטיק, בן-אל ונועה קירל הם כבר קשישים שצריכים להתחיל לחפש בית אבות. החלטתי ללכת על בטוח ושיי גרתי לחבורה את "רוזה רוזה" של יהורם גאון, "הבאנו שלום עליכם", "הבה נגילה" (שחשתי שחלק מהצעירים יחשבו שמדובר על עישון גר" גילה) ועוד כמה שירים על-זמניים בסגנון, וכולם פרוצו בשירה אדירה.

מוסר השכל: זה נחמד שמזמינים אותך לנגן עם הפילה"רמונית, אבל הסיכוי שזה יקרה שוב קטן. ועדיף גם לדעת איך מנגנים "רוזה רוזה", כי לבית אבות בטוח תגיע מתישהו.

בקטנה

אני לא מתרגש יתר על המידה משטויות שאנשים אומרים, כי דבילים יש, ובכמויות גדולות. אבל כן התרגשתי מהטקסט של חיים כהן על הספונג'ה ועל אמא שלו. תמיד חיבבתי את חיים כהן, איש אמיתי ומוכשר עם לב ענק, שתורם ומארח שורדי שואה במסעדות שלו בלי לספר לאף אחד. אחרי הפוסט שלו אני אוהב אותו אפילו יותר. *

yairn@israelhayom.co.il

מקבל בעיניי דרכים (למה נסעת מכאן? למה לא שמת ווייז? למה אתה לא שואל מישהו? למה אתה לא מקשיב לי?) לפני כמה ימים רכשתי בעידודה נעלי התעמלות מסוג חדש ואיכותי, בתוספת מדרסים שעוצבו למידותיי ולבהונותיי. אחרי כמה שבועות של שימוש היא שמה לב שהסוליה מייצרת

בני זוג שחיים יחד שנים ארוכות, ולא החליטו יום בהיר אחד לעשות לעצמם מסיבת סיום ברבנות, נוטים עם השנים להתקרב זה לזה, ללמוד לאהוב תכונות, איכויות וחסרונות של בן הזוג, ולפעמים גם מאמצים חלק מהתכונות בעצמם. אני, למשל, למדתי מהגברת הראשונה להיות רוחני יותר, להתלבש טוב יותר (יחסית לעצמי. זה שלא שנהייתי יהודי לוי, בקושי רמי לוי) ולהפוך לאדם רגוע יותר עם פחות נפנופי ידיים בכבישים.

היא, לעומת זאת, למרות שלמיטב ידיעתי היא מחבבת אותי, מוזמזמת וממלמלת לעצמה בכל הזדמנות את השורה האלמותית, המסכמת את השיר הנפלא של להקת כוורת: "היא בהחלט צריכה להיות אידיוטית שתחלק את החיים עם מטומטם".

אל תחשבו שאני חלילה עומד לחלוק איתך כש טור מתקתק ודביק של אידיליה זוגית. גם בתוך זוגיות ארוכת שנים יש אצל הפרטנר תכונות שמביאות לך או לה את העצבים, וככל שמתרחקים מירח הדבש שהיה לכם לפני 30 שנה ו-300 ריבים, כך רשימת הדברים המעצבנים מתארכת. כשבני זוג רבים הם נוטים, בלהט הסכסוך, להטיח זה בזה דברים שמעצבנים אותם, ואם אין לך תחמושת מוכנה בראש, ידך עשויה להיות על התחמונה.

נשים חיות את העניין הזה הרבה יותר, זוכות מה מעצבן אותן גם אם תעיר אותן באמצע הלילה (רק שאז תתווסף לרשימה גם העובד דה שהערת אותה באמצע הלילה) ובכל מצב וויכוח הן ישלפו את רשימת "עשרת הדברים הכי מעצבנים שאתה עושה" מהארד-דיסק בראש בקלילות ובמהירות. הגברים, לעומת זאת, פחות עסוקים בניהול דאטת החשבונות האישיים, ורק רוצים שהסכסוך ייגמר כדי שבלילה הם יזכו באיזה חיבוק שאולי יתפתח למשהו, או שסתם ייתנו להם לראות טלוויזיה בשקט ובלי רגשות אשם.

אני, למשל, לא אוהב את העובדה

שהיא מסתובבת ועופה בבית וממלמלת לעצמי מה מילים לא יפות, שגם אם היה נוחת חייר מהחלל החיצון הוא היה מבין מייד שהכתובת שאליה הן מכוונות אינה חסן נסראללה או מס הכנסה, אלא אני, ושנייה אחר כך, כשהטלפון מצלצל, היא פתאום מתקוה, חיובית ומנומית

סת כמו מועמדת להיות חסידת - או במקרה שלה ברוות - אומות העולם.

אני גם לא אוהב ששעתיים לפני שמגיעים אורחים לארוחת ערב, מהלחץ היא מתחילה לחלק לי הוראות בטון בוס, כאילו היא רס"ר משמעת בבסיס צנחנים ואני טירון פעור, ובהתנשאות כאילו לא הסתיימה העברות בעולם.

מובן שאצלה רשימת התלונות הרבה יותר ארוכה, ואם היו מרפויסים אותה היא היתה יוצאת בכמה כרכים. היא לא יכולה לסבול את הרעשים שאני מייצר בזמן אכילת גז, גמבה, סלרי, תפוח עץ ופיצוחים, כאילו אני אחראי לזה ולא הפיסטוק.

היא לא מרוצה מה"פיניש" שלי בכיור אחרי רחיצת כלים, מתעצבת מתיילת הבגדים המרושלת שלי, מההחלטות שאני

איור: עובדיה בנישו

רעש מרגיז, שמזכיר משהו בין דלת חורקת בסרט אימה לזוג דורבנים שמקיים יחסים בעליית גג עם רצפת גומי. הרעש הזה כל כך עצבן אותה, שהיא ביקשה ממני להוריד את הנע"ליים לפני שאני נכנס הביתה. כאקט של מרד אזרחי, ובניסיון לשמר משהו מכבודי העצמי, אמרתי לה שאני חושב שצריך לעשות רשימה של כל הדברים שמעצבנים אותה כדי שהיא תבין את חומרת מצבה. ואז היא אמרה: בראש הרשימה תכתוב שהדבר שאני הכי שונאת אצלך זה את כל הרשימות שאתה עושה: רשימת קניות, רשימת מטלות, רשימת קיצוצים, רשימות מוזמנים, ומרוב רשימות אתה בסוף לא מבצע שום מטלה - והכי גרוע, אתה לא זוכר איפה הנחת את הרשימה. אולי תתלה על המקרר רשימה שבה כתוב איפה שמת את כל הרשימות שלך?!